

עצורה באבוכיביר ובאה להודיע לה כי היא תדאג לילדה שלה. כולנו שמחנו בי שימחתה.

יום שלישי 24 ביוני

ה סמים זה הנושא המדובר ביותר בי בית-המעצר. אני לא יודעת איך זה אצל הגברים, אבל אצלנו לא היו סמים בתא. לא היו, אבל לא הפסיקו לדבר עליהם. היום אני מומחית ממדרגה ראשונה לעניין של הסמים ויודעת מה זה אנדרור לין, אופיום, "קריסטל", שזה הרואין מווקק, ו"שחור", שזה אופיום. אני לא השת"מ שתי אף פעם בסמים, העצירות הציעו לי לנסות פעם: "מנסיונות לא מתמכרים לזה, כדאי לך".

תופעה אחרת בכלא היא החובש. פעמיים ביום הוא מופיע, מלווה עליידי שורת וברוק את העצירות. עוד כשהו שומרים את הצעדים שלו במיסדרון, מתחיי

להחזיק מעמד. הוא אדם נהדר, אני לא מאמינה שיש עוד עורך-דין שלא רק דואג לצרכים המישיפטיים של הלקוח שלו, אלא גם לכך שהלקוח לא ישבר מהבחינה הנפשית. לשם כך, כדי שלא אשבר, היה מוטי מבקר אותי מדי יום ביומו. כאשר הוא היה בא אלי הייתי קצת נשברת. במשך איזה עשר דקות הייתי בוכה, אלה היו הרעמים היחידות שבכיתי. מוטי היה ממתין, וכשהיה רואה שאני מסיימת לבכות היה אומר: "עכשיו נגמר הבכי, מתחילים לעבוד", והיינו מדברים על המישפט.

יום ראשון 22 ביוני

ה יום העירעור על המעצר שלי. מעניין, כאשר המישטרה לוקחת אותי ביומנתה לבית-המישפט אני נוסעת באוטו קורט. כאשר אני צריכה להיות בבית המישפט כשאני מגישה ערעור, מענישים אותי ולוקחים אותי בפוסטה, המכונית הי גדולה של העצירים. הנסיעה היתה בתנאים נוראים, אבל חוויה.

גם בבית-המישפט לא היה נעים. הכניסו אותי לחדר גדול, במרתף הבניין, שם בית המעצר של בית-המישפט. כולם עישנו בחדר הזה, לא היתה בו טיפת אוויר. בתא מולנו היו גברים, איש לא ניבל את הפה, העצירים התייחסו בכבוד לעצירות. היה אפילו שוטר אחד נחמד, אדם מבוגר, שניגש אלי ושאל אם אני רוצה מסטיק.

העלו אותי לאולם של השופטת הדסה בן-ענת. בן-ענת היא אשה מרשימה, היא נאה מאד ויש בה משהו חזק בפנים, לא חזק מפריע ומקומם, חזק נשי. לא כעסתי עליה כאשר היא לא קיבלה את העירעור שלי על המעצר, לאדם שלא מעורב בעניין ושומע את מה שקצינת המישטרה מספרת, נדמה כאילו ניצבת בפניו פושעת.

יום שני 23 ביוני

ה יום חשוכ מהווי בית-המעצר הוא הר צעקות, יש צעקות תוך-כלאיות, אסירי רות צועקות זו אל זו מתאים שונים או אל סוהרות המצאות מחוץ לתאים. אבל הצעקות המרשימות ביותר הן הצעקות ה"חוק-כלאיות". כל יום, החל משש בערב, מתחילות להישמע צעקות מחוץ לכלא: "זקלין, זה משהו, הכל יהיה בסדר, אל תדאג", "שולה, אנחנו בחוק נסדר את הכל, נביא לך את לידסדן, הוא לוקח הרבה כסף, אבל נביא אותה".

אחד הדברים הראשונים שומדים בי כלא זה להכיר את השמות של החברים, הסרטורים או הבעלים של העצירות. משם משונים שמות אלה בעל-פה, כדי שאם יישמע מחוץ השם, אפשר יהיה לקרוא לעצירה ולהודיע לה שיש לה ביקור-קולי. היום הוכנסו למעצר אשה, שיש לה ילדה בת 9 ואין לה בעל. כל היום היא בכתה מתוך דאגה לילדה שלה, מפני שאף אחד לא ידע שהיא נעצרה, כאשר הגיעו צעקות מבחוץ, שקראו לאותה אשה, ה"ת ברר כי אחת השכנות שלה, ניתשה כי היא

ולחזור. גם דליה יודעת את זה, אני אהבת את עקיבא, הוא אוהב אותי, ועם כל הכאב שלי עלי-כך שנגרם כאב לדליה, זה המצב, אם עקיבא היה מחליט מחר לעזוב אותי ולחזור אל דליה, הייתי שבורה מבחינתי, אבל שמחה בשביל דליה, זו מן אשה כזו נהדרת.

יום חמישי 19 ביוני

א נשים הרשים בתא חדש. הוותיקה ביותר בתא זו בחורה צעירה, נחמדה נורא, שגם היא עצורה על צ'קים בלי כסוי. קראנו לה, "הומרת", בלילות היא היתה שרה, כמעט כל הלילה, בקול נפלא. היתה עוד אחת בתא, שנעצרה מפני ש"גנבה בחנויות. היא התייחסה אל זה כאל בידור, ובידידה גם אהבה. במשך שעות תמימות היתה עושה לנו הצגות איך היא גונבת בחנויות ומסדרת את המוכרים. אחר-כך היא סיפרה לי שהיא רוצה להיות דוגמנית. בינתיים כבר היו לי בגדים נוספים, שהייתה שלחה לי לכלא. הבחורה הזאת היתה לוקחת את הבגדים שלי ועורכת לנו תצוגות-אופנה, שהיינו מתגלגלות על הריצפה.

היתה עוד אשה אחת, מבוגרת, שנעצרה יחד עם בעלה בעוון החזקת רכוש גנוב. היתה מעין חלוקת תפקידים בינה, המכיר גרת היתה האמא של כולן, והדואגת לכל הדברים הקטנים. הדוגמנית היתה אחראית על הבידור, והומרת פותרת-החלומות. כל אחת שהיתה חולמת בלילה, היתה מספרת לה את החלום והיא היתה פותרת אותו. היה לה עוד תפקיד, היא הכירה את בתי-המישפט ואת כל החוקים יותר טוב מכור לנו. היתה לה דיעה ברורה מאד על השופטים, על השופט דויד בראופיר, שלפניו הופעתי אחר-כך היא אמרה: "זוועה". על השופטת הדסה בן-ענת היא אמרה, "גבר", התפקיד שלי היה ללמד את הבנות איך להתאפר ואיך לשמור על העור שלהן.

יום ששי 20 ביוני

ה ידיעה על מומחיות האיפור שלי הגיע גם לשוטרות. בבית-המעצר אין סוהרות, יש שוטרות. כמה מהן היו נחמדות, האחרות לא כל-כך מתעניינות. אבל אף אחת לא היתה מרושעת. נראה שמי שמתגלה כמרושעת מקבלת קצונה במישטרה. היו ביניהן אפילו כמה שוטרות יפהפיות, שלא הבנתי מן הן עושות בכלל במישטרה ועוד באבוכיביר.

השוטרות באו אלי לקבל עצות בענייני איפור ולבוש. נתתי להן בשימחה, זה אפילו עשה לי טוב על הלב. היו שוטרות שממש נופתי בהן על הצבעים הבלתי-מתאימים שבהן התאפרו, ולמחרת באמת ראיתי שהן היו מאופרות בגוונים שאני המלצתי עליהם.

שבת 21 ביוני

מ וטי שורר בא לבקר אותי. מצד אחד הביקורים שלו ממש גרמו לי

הכי מלוכלכת בעולם, למרות המיקלחת שעשיתי באבוכיביר. אני חושבת שמה שהפריע לי היה שאני לא מאופרת. אצלי צילום זה תמיד הדבר המושלם ביותר, המיקצועי ביותר והנקי ביותר, או פיתאום מן צילומים שכאלה.

התחלנו ללכת לכיוון אולם המישפטים. כשראיתי את הצלמים קיבלתי להם ממש. נעצרתי. יוסי נתן לי דחיפה לאמר לי: "אני מצווה עליך להרים את הראש ולהיות גאה, וללכת זקוף". הוא דיבר אלי ממש כמו בצילומים. לקחתי אוויר והתחלתי ללכת. אני חושבת שלא נשמתי אפילו נשימה אחת עד שהתיישבתי על הספסל. המזל שלי היה שיוסי הוא כלי-כך רגיש ונתן לי קודם את מישקפי-השמש הגדור לים שלו.

השופט היה בוריס רפפורט. לא התייחסתי אליו. הוא נראה לי מרוחק כזה, גבוה כזה. כששמעתי את פנינה היה לי ברור שממתינים לי עוד הרבה ימי מעצר.

דליה היא אשה נהדרת. אם פרסון היה חוזר אליה, הייתי שמחה בשבילה

אדם מבחוק, שלא ידע את העובדות הר אמיתיות, כמו פנינה וכמוני, יכול היה להתרשם מהדברים כאילו אני באמת פושעת. קיבלתי עשרה ימי מעצר. באותו רגע היו יכולים לתת לי 15, 30 או אפילו שנה שלמה. זה פשוט לא היוו לי בכלל.

יום רביעי 18 ביוני

ה יום הפרידו בין דליה לבני. נכנסה שוטרת ואמרה שיש הוראה להפריד ביננו. יכול להיות שזינגל ושוטריו התאכזבו מכך שלא מרטנו שערות זו מזו ושלא דיי ברנו בכלל על הפרשה. אני עברתי ממזר אחר מפני שלילה היתה יותר ותיקה חמד, זה אולי הזמן להגיד כמה מילים על דליה אשה הזו. היא התגלתה כאשר נפלאה, טיפוס של ממש. עוד לפני כל הפרשה, ש"מעתי מעקיבא שהיא נהדרת, אבל לא פעם לא שוחחתי איתה. היום אני מאלת הערצה אליה.

כמובן שבאיושהו מקום המצפון מציק לי. אני הרי זו שלקחת את בעלה של האשה הזו ממנה, וזה בוודאי מכאיב לה. אילו הייתי ילדה קטנה, הייתי בודאית מתי לטיטה, אחרי שהכרתי אותה, שאני מחזירה לה את בעלה. אבל אנהנו כבר נשים מבוגרות ויודעות שזה לא עניין של לקחת

כשהזנות התחילו לריב בחדר האוכל, הגשתי להם שמפנייה והריב נשכח מיד

לוח הזעקות והנאקות. כל אחת רוצה כדורי הרגעה, כל אחת מתלוננת שכואב לה. כשהוא היה ניגש אלי, והייתי אומרת לו ששום דבר לא כואב לי ושאני בסדר, הוא הסתכל עלי כמו על חולה.

יום רביעי 25 ביוני

ה עצירות הרגילות והזונות מופרדות בבית-המעצר ויושבות בתאים נפרדים. אבל בעת הארוחות נפגשות כולן, יש ה"ב דל מהותי בין העצירות-זונות לבין העצירות רות האחרות. הזונות הן יותר רעשניות, סך-העצבים שלהם שמוך יותר והדיבור שלהן גם יותר. לא היתה כמעט אף ארוחה שלא היתה פורצת בה מריבה מילולית בין הזונות, שכמעט היתה הופכת לתיגרה.

אני הייתי המפסדת ומשכינת-השלום. כאשר ראיתי שעומדת לפרוץ מריבה, הייתי תל קמה ומשכינה שלום. "ג'קלין תעוני אותה, "או, שולה, באמת, לא מתאים לך". בדרך-כלל זה היה עוזר. אף פעם לא אמרו לי, "אל תתערבי ואל תבלבלי את המוח". פעם אחת, כשראיתי שהמריבה רצינית קמתי מהמקום ועשיתי להם הצגה של דיי ל"ת שמגישה במטוס. לקחתי את קנקן המים ואמרתי: "הנה מגיעה השמפנייה". כולן צחקו ושכחו את ההויב.